

(The Telegraph, 25.08.2012)

Често се дешава да шерпа на коју не пазите баш прва проври. Све су очи биле ове недеље упрте у Грчку, која у закасном покушају да умилостиви своје повериоце чак нуди и нека острва на продају. Њен премијер, Антонис Самарас, апеловао је да се Грчкој да више времена. Казао је вођама ЕУ: „Треба нам простора да бисмо дисали“ – мада је, у ствари – као што и знамо – оно што изазива гушење Грчке стисак тесног мидера монетарне уније. Ангела Меркел и Франсоа Оланд су до сада остали непоколебљиви, и тврде да су већ – и то по последњи пут – Грчкој пружили олакшања.

После три године, остатак Европе је изгубио стрпљење за Атину. Али, у председништвима влада и палатама Европског континента, завладао је неки непријатни осећај да би могло испасти да им је Грчка још и понајмања од свих брига. Током последња 72 сата, Кипар је обелоданио да му је буџетски дефицит у ствари 4,5% – а не оних 3,5% како је претходно изјавио – што значи да је врло тешко избећи и операцију вађења Кипра из буле. Ирска је изјавила да је више од 25% њених хипотека за куће у којима станују њихови власници већ у заостатку са отплаћивањем. Португалија, која се скоро изгубила са видика од онда када је вађена из буле, сада је суочена са наглим падом својих пореских прихода, па је сада признала да неће бити у стању да испуни ЕУ критеријуме за смањење дефицита.

Наравно, истина је да Грчка, Ирска, Португал и Кипар ђутуре узето представљају мање од 5% економије ЕУ. Оне се могу извадити из буле без исцрпљивања ЕУ-фонда који је за то намењен – а алтернативно, њихови банкрот би се могли средити као нека врста контролисане експлозије.

Али – то не важи за Шпанију. Њен банкрот би у парампарчад растурио повећи комад европског банкарског система. С друге стране (а Волстрит џорнал већ извештава да су започели разговори о том финансијском пакету), њено следеће вађење из буле би захтевало најмање 350 милијарди евра.

Пише: Данијел Хенан

субота, 08 септембар 2012 07:06

До сада, земље-донатори су потписивале само чекове о намерама – а не стварно наплативе чекове – и то толике чекове чије су суме у сваком случају превелике и да се схвате. Њихови бирачи не могу да лако повежу масне новинске наслове о кризи у Медитерану са својим бригама о смањењима сопствених пензија, или затварањима својих школа. Баш као Британци 1939. године, они о тим замешатељствима размишљају као о нечем удаљеном, скоро апстрактном....

Али – та удаљена замешатељства налазе начина да се наметну државама које не пазе. Тако је недавно, због предлога о смањивању пензија, пала и холандска влада. Мада је та предложена реформа била само врло скромна реакција на продужени животни век грађана, бирачи су стекли непријатну сумњу да се уствари од њих тражи да одлазе у пензију касније, како би се Грцима и Италијанима омогућило да у пензију одлазе раније. Популистички политичар Герт Вилдерс (Geert Wilders) затресао је главом са својом бујном платинастом косом и изјавио да се “он неће клањати пред диктаторима из Брисела“. Сада се и холандска Социјалистичка партија преобратила у евроскептике и расте јој популарност због тога што језди на обећањима да ће спровести референдум о ЕУ уговору о фискалној унији. Широм политичког спектра се сада запажа да је изузетно непопуларна идеја да се одере један Петер како би се омогућила плаћања неком Паблу.

Како своте нарастају – отпор се повећава. На последњим изборима у Финској се видело како све партије губе, док је једини добитник партија Истинских Финаца Тимо Соинија, која је упркос свом имену у ствари партија центра, која је мање-више случајно противник оних ЕУ-вађења из буле. Колико ће још времена проћи пре него што се Финцима придруже и други који само треба да плаћају (“нето-платише“)?

Вође из Брисела немају за својим леђима неку резерву евро-симпатизера одакле би могле црпсти подршку. Једино у Немачкој – али чак и тамо све мање – политичари могу тражити жртве зарад ЕУ. То је у потпуности њихов сопствени грех, јер су вршили промоцију евра помоћу лажних премиса. Бирачима су пружане три гаранције о тој заједничкој валути: да ће убрзати раст економије; да ће побољшати позицију

држава-учесница; да ће као таква, та валута наметнути фискалну дисциплину. Све те три тврдње су се показале лажним. Зато није ни чудо да су партије које су их износиле изгубиле поверење.

Усред све те приче о потреби за “политиком раста”, лако је заборавити да сада проживљавамо последице оне претходне – раније “политике раста”. Очекивало се да ће заједничка валута сваке године, а за вечита времена додавати по 1% раста БНП-у Европске уније. Упркос томе, они исти политичари који су својим бирачима тврдили да ће их евро учинити богатијима, сада – без да поцрвене, и даље захтевају још више оног истог: еврообвезнице, заједнички порески систем, једног заједничког министра финансија за ЕУ и комплетан спектар економске и фискалне уније.

Момци, па зар ви стварно ништа не схватате? Ваши бирачи су бистрији од вас: они су у стању да изврше екстраполацију из резултата оног вашег најважнијег пројекта – евра, који није ништа друго него побачај. Како је евро неуспео, тако је неуспела и она шира интеграционистичка шема. ЕУ је до 2010 године требало да постане “најкомпетитивнија економија на свету, заснована на знањима” – а у ствари, она постаје склеротична, сиромашна и ирелевантна. Она је требало да учврсти демократију – али је сада наметнула цивилне хунте Атине и Риму. Она је требало да изглади националне нетрпељивости – али их је уместо тога потпирила – прочитајте само оно што у Немачкој кажу о Грцима, и обратно.

Све ово много не важи за политичаре и функционере који у Бриселу живе од система ЕУ. Људска је природа таква каква је: људи увек тумаче догађаје као остварење оног у што су већ претходно веровали. Французи чак и имају израз за то: “*déformation professionnelle*” – изградњу сопствених ставова на основу сопствених професионалних интереса. Али, док те елите изврћу и уврћу сваки новонастали развој догађаја, претварајући га у аргумент у прилог дубљих интеграција – њихови народи су увидели да је то подвала.

А – и у Британији је већина политичара заостала за својим бирачима. Све три странке још увек причају о ЕУ као да је она од животне важности за наше економско преживљавање – али, чињеница је да нам она из сата у сат постаје све мање важна.

Током првог полугођа 2012, наш извоз у ЕУ је опао за 18% – док је наш извоз у остали свет порастао за 28%. У мају је економија Комонвелта претекла економију еврозоне.

Сваким часом ЕУ је Британији све мање потребна

Пише: Данијел Хенан
субота, 08 септембар 2012 07:06

Посматрана с било које стране, ЕУ сада представља мањинску ставку у нашој трговини. То, наравно, не значи да је она безначајна – она и даље остаје велико тржиште нашим извозницима. Али – она све више постаје само још једно од тржишта, уз НАФТУ (НАФТА)

[1]

, Меркосур (Mercosur)

[2]

и остале – али нико не предлаже да бисмо морали да се одрекнемо свог суверенитета са циљем да им можемо продавати робу [као што се сада предлаже у ЕУ].

Ми смо ушли у ЕУ (онакву каква је онда била), јер смо желели да будемо учесник у трговинском блоку који расте. Али сада – раст се догађа другде. Основа нашег учешћа се занемарује – а то ћемо раније или касније и запазити.

Данијел Хенан (Daniel Hannan) је конзервативни члан Доњег дома. Његову најновију књигу "Уклети брак: Британија и Европа" ("A Doomed Marriage: Britain and Europe") објавила је издавачка кућа "Notting Hill Editions"

Са енглеског посрбио: **Василије Клефтакис**

---

[1] (прим. ВК): Северноамерички споразум о слободној трговини (North American Free Trade Agreement [NAFTA]) између Канаде, Мексика и САД . Тај блок је по свом БНП-у највећи на свету.

[2] (прим. ВК): Mercosur или Mercosul (шпански: *Mercado Comúndel Sur*, португалски: *Mercado*

Comumdo

Sul)

је царинска унија Бразилије, Аргентине, Уругваја, Парагваја и Венецуеле.

Сваким часом ЕУ је Британији све мање потребна

Пише: Данијел Хенан

субота, 08 септембар 2012 07:06
